

III. Dle § 364 tr. ř. může se restituce pro zmeškání lhůt, domáhati jen obviněný, nikoliv i osoby v § 282 ad 1 tr. ř. jmenované (manžel neb manželka, příbuzní, poručník obžalovaného) (roz. ze dne 19. února 1889 č. 1592, č. sb. 1249).

Vrácení ku stavu předešlému (v řízení trestním důchod.).

I. Vrácení ke stavu předešlému pro zameškání lhůty.

Bylo-li zabráněno obviněnému nebo zatčenému, by beze své viny zachoval

1. lhůtu při podmíněném obeslání dle §§ 616, 782 k podání písemného vyjádření předepsanou, neb

2. lhůtu stanovenou v případech §§ 621, 622, 783 (veřejné vyzvání k dostavení se k úřadu vyšetřujícímu), neb

3. lhůtu předepsanou k podání opravného prostředku neb žádosti o milost a před projitím lhůty v prvních 2 případech se dostavil k úřadu, aneb pokud to výslovně bylo připuštěno, by podal písemné vyjádření ve třetím případě však, by podal prostředek opravný neb žádost o milost, může žádati za restituci stavu, v němž se před vypršením lhůty nalézal (§ 872 tr. z. důch.).

II. Řízení.

1. Žadatel prokaž hodnověrně překážku, jež zabránila dodržeti lhůtu.

2. Žádost buď podána

a) v případech ad I. odst. 1 a 2 u úřadu vyšetřujícího. Zamítne-li úřad tento žádost, lze si stěžovati ve 14 dnech ode dne prohlášení zamítnutí čítaných;

b) v případě ad I. v odst. 3 u soudu okresního aneb okresního úřadu důchodkového, kde slušelo podati opravný prostředek neb žádost za milost, k jejíž podání lhůta prošla. Tento soud okresní neb tento úřad okresní rozhoduje o tom s výhradou rekursu.

3. Žádost podána buď nejdéle ve 14 dnech po projití lhůty a po zániku překážky a zároveň ve případech ad I. v odst. 1 a 2 a dále, jde-li o lhůtu k rekursu, jež podati sluší před vynesením rozsudku, vždy dříve než o vyšetřování byl rozsudek vyneseno, v ostatních případech však před výkonem rozhodnutí, proti němuž nebyl opravný prostředek neb žádost o milost během prošlé lhůty podána.

4. K žádosti spozděné se nepřihlíží. Byl-li však ve případech ad a) vyneseno rozhodnutí, dříve než prošla lhůta předepsaná k podání žádosti, lze v odvolání proti rozsudku k platnosti přivést důvody, jež jsou restituci příznivy.

5. Tomu, na jehož škodu lhůta prošla, je vždy vyhrazeno, ač jsou-li zde ostatní zákonné podmínky, žádati za restituci řízení (§§ 873 až 875 tr. z. důch.).

III. Právní účinky.

1. Restituce, za kterou se žádá během řízení před vynesením rozsudku, nestaví sice pokračování v řízení; před rozhodnutím o této žádosti, pak v případě, kde byla žádost zamítnuta úřadem vyšetřujícím, před projitím lhůty stanovené k podání stížnosti, nebudiž však přikročeno k vynesení rozsudku.

2. Žádost za restituci lhůty k odvolání neb žádosti o milost proti rozsudku působí, že nutno sečkat s výkonem tohoto rozsudku až do rozhodnutí o zmíněné žádosti.

3. V ostatních případech staví žádost o restituci lhůty výkon nařízení neb rozhodnutí, proti němuž nebyl rekurs podán před projitím lhůty, jen potud, pokud k vůli rekursu, kdyby byl býval podán, bylo by se bývalo musilo sečkat s výkonem.

4. Povolí-li se žádaná restituce, zavede se v případech ad I. 1 a 2 uvedených řízení předepsané v §§ 613 až 620 tr. z. důch. (obeslání neb vyžádání písemného vyjádření v určité lhůtě), v ostatních případech povolí se však žadateli počínajíc dobou, kdy mu bylo povolení restituce oznámeno, plná lhůta k podání opravného prostředku neb žádosti o milost, o kterou jde (§§ 876 a 877 tr. z. důch.).

Vražda.

I. Pojem.

Zločinu vraždy se dopouští, kdo proti určitému člověku v tom úmyslu, aby ho zabil, jedná takovým způsobem, že z toho vzejde smrt tohoto nebo jiného člověka. Nerozhoduje tu nijakž, zda úmysl usmrtiti pojat a proveden byl v témže prudkém pohnutí myslí, zda úmysl zakládá se na rozvaze čili nic, a rovněž na váhu nepadá, zda usmrcený k zabití přivolil nebo za ně žádal. Zločin vraždy jest dokonán nejen tehdy, když onen člověk byl usmrcen, proti němuž směřoval úmysl zabití, nýbrž i tehdy, když následkem omylu v osobě (*error in objecto*) nebo odchýlení (t. zv. *aberratio ictus*) některý jiný člověk byl zabit (nál. kas. dv. ze dne 4. prosince 1874 sb. č. 35), ve kterémžto případě nemůže býti pachatel odsouzen pro dokonanou vraždu a vedle toho pro pokus vraždy onoho člověka, proti němuž úmysl byl namířen (nál. kas. dv. ze dne 3. června 1882 sb. č. 461). Smrt člověka musí však pochoditi z jednání, má-li se mluvit o vraždě dokonané; musí tu býti mezi jednáním a nastalou smrtí příčinná spojitost (kausální nexus). Tato příčinná souvislost však tu jest i tehdy, když nastoupila smrt jen vlivem osobních vlastností zabitého nebo jen vlivem nahodilých okolností, za kterýchž čin spáchán byl, nebo jen vlivem vedlejších příčin náhodou se přidruživších, pokud byly přivedeny jednáním pachatele samého (§ 134 tr. zák., § 413 voj. tr. zák., § 209 tr. zák. pro Bosnu a Hercegovinu). Ustanovení toto bylo vzato z trestního zákonníka bavorského z r. 1813.

II. Druhy vraždy.

Zákon rozeznává více způsobů vraždy; význam těchto kvalifikovaných způsobů jeví se co do trestání vzdálenější spoluviny a účastenství a pokusu; kvalifikované způsoby vraždy jsou:

1. vražda úkladná, která byla spáchána jedem nebo jinakým potměšilým způsobem a proto jest vražda jedem způsobená jen tehdy vraždou úkladnou, byla-li způsobem potměšilým spáchána (nál. kas. dv. ze dne 5. května 1884 sb. č. 637);

2. vražda loupežná, která spáchána byla s tím úmyslem, aby se pachatel násilnostmi na osobě vykonanými zmocnil cizí věci movité;

3. vražda zjednaná, k níž byl někdo najat nebo jiným způsobem, na př. přemluvením (nál. kas. dv. ze dne 11. října 1888 sb. č. 1189) kýmisi třetím pohnut;

4. vražda na manželu nebo na příbuzných a to na ascendentech nebo descendentech (nečiní tu rozdílu příbuzenství manželské nebo nemanželské) některé z osob spolupůsobících, ač-li jim poměr ten znám byl (§§ 137 a 138 tr. z.). Vražda prostá je ona vražda, která nenáleží ani k tomu ani k onomu způsobu zvlášť kvalifikovanému (§§ 135 a 137 tr. zák.,